Pedagogická fakulta
Faculty of Education
Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích
University of South Bohemia in České Budějovice

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích
Pedagogická fakulta
Katedra anglistiky

Bakalářská práce

Téma tajemství v *Řadě nešťastných příhod* Lemony Snicketa

The Theme of Mystery in Lemony Snicket's *Series of Unfortunate Events*

Vypracovala: Nikola Franková
Vedoucí práce: PhDr. Kamila Vránková, Ph.D.

České Budějovice 2015

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci s názvem *Téma tajemství v Řadě nešťastných příhod Lemony Snicketa* vypracovala samostatně s použitím pramenů uvedených v bibliografii.

Prohlašuji, že v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 Sb. v platném znění souhlasím se zveřejněním své bakalářské práce, a to v nezkrácené podobě Pedagogickou fakultou elektronickou cestou ve veřejně přístupné části databáze STAG provozované Jihočeskou univerzitou v Českých Budějovicích na jejich internetových stránkách a to se zachováním mého autorského práva k odevzdanému textu této kvalifikační práce. Souhlasím dále s tím, aby toutéž elektronickou cestou byly v souladu s uvedeným ustanovením zákona č. 111/1998 Sb. zveřejněny posudky školitele a oponentů práce i záznam o průběhu a výsledku obhajoby kvalifikační práce. Rovněž souhlasím s porovnáním textu mé kvalifikační práce s databází kvalifikačních prací Theses.cz provozovanou Národním registrem vysokoškolských kvalifikačních prací a systémem na odhalování plagiátů.

V Českých Budějovicích 10. dubna 2015

Nikola Franková

Tímto bych chtěla poděkovat PhDr. Kamile Vránkové, Ph.D. za cenné rady a podnětné připomínky při vedení mé práce, za doporučení přínosné literatury a stylistickou korekturu textu.

Anotace

Práce se bude zabývat interpretací populárního díla Daniela Handlera (Lemony Snicketa) *Řada nešťastných příhod (Series of Unfortunate Events)* se zaměřením na souvislost mezi zkoumanými příběhy a tradicí anglického gotického románu, v širším ohledu románu s tajemstvím (Botting, Hodrová, Šklovskij). Tomuto teoretickému a literárně historickému kontextu bude věnována úvodní kapitola. Hlavní část práce se soustředí na téma tajemství a to jak v charakteristice postav a otázce lidské povahy, tak i v jednotlivých motivech (např. význam iniciál D.P [V.F.D.], motivy cukřenky, jedu a protijedu) a v celkové atmosféře nejistoty a nebezpečí. Zvláštní pozornost bude věnována i četným intertextovým odkazům.

Abstract

The thesis will deal with interpretation of popular work written by Daniel Handler (Lemony Snicket) *Series of Unfortunate Events* with focus on a connection between the scrutinised stories and tradition of English Gothic novel, in wider consideration of a novel with mystery (Botting, Hodrová, Šklovskij). This theoretic and literary-historical context will be attended in the opening chapter. The main part focuses on the theme of mystery in the characters' characteristic as well as in the question of human nature and also in particular motifs (e.g. the meaning of initials V.F.D. [D.P.], motifs of the sugar bowl, poison and its antidote) and in the general atmosphere of uncertainty and danger. Special attention will be paid to the numerous intertextual references as well.

Obsah

1 Úvod ... 1
2 „Řada nešťastných příhod“ v literárně-historickém kontextu ... 2
2.1 Gotický román ... 2
2.1.1 Hrdina gotického románu ... 3
2.1.2 Román a novela s tajemstvím ... 3
2.2 Iniciační román ... 5
3 Tajemství jmen ... 9
4 Dospělé postavy ... 15
4.1 Hrabě Olaf ... 15
4.2 Strýček Monty ... 16
4.3 Teta Josephine ... 17
4.4 Majitel pily ... 18
4.5 Phil ... 19
4.6 Esmé a Jacques Squalorovi ... 19
4.7 Hector ... 20
4.8 Kit Snicketová ... 20
4.9 Ishmael ... 21
4.10 Rodiče Baudelairovi ... 22
5 Dětské charaktery ... 24
5.1 Violet ... 24
5.2 Klaus ... 25
5.3 Sunny ... 26
6 Tajemství mnohoznačnosti ... 27
6.1 Frank nebo Ernest ... 27
6.2 Iniciálové zkratky ... 28
6.3 Hotel Rozuzlení ... 29
7 Tajemné motivy nejasné i rozluštěné ... 30
7.1 Všudypřítomné oko ... 30
7.2 Motiv otazníku ... 31
7.3 Cukřenka ... 32
7.4 Tajné chodby, šifry a kódy ... 32
7.5 Tajemství knihoven ... 34
8 Závěr ... 35
9 Seznam použitých pramenů ... 37

1 Úvod

V této bakalářské práci se budu zabývat Snicketovou třináctidílnou sérií příběhů pro děti a mládež, *Řadou nešťastných příhod, 2001-2006 (The Series of Unfortunate Events, 1999-2006),* a zvláště tématem tajemství, které je ústředním motivem celé této série.

V úvodní kapitole se zaměřím na souvislost těchto knih s tradicí gotického románu, a to především s ohledem na celkovou atmosféru příběhu, a dále na jejich souvislost s románem iniciačním, jehož tematiku ve svém díle výstižně shrnula Daniela Hodrová.

V práci bude pozornost dále věnována mnohým intertextovým odkazům a několika odkazům interkulturním. Literární a historické aluze budou uvedeny hlavně v souvislosti se jmény jednotlivých postav, méně často v kontextu místních názvů.

V dalších částech se práce bude soustředit na charakteristiku jednotlivých postav a pozornost bude také zaměřena na kontrast rolí dospělých a dětských hrdinů. Pokusím se vystihnout tajemství uchovávaná těmito postavami či jejich skupinami, a dále nejednoznačnost ústředních motivů (organizace D.P., motivu cukřenky, hotelu Rozuzlení, apod.) Mnohoznačnost postav, předmětů a situací hraje v *Řadě nešťastných příhod* velmi významnou roli a v této souvislosti se budu zabývat interpretací nejednoznačných vlastností některých postav a nejasností jejich chování či charakterové příslušnosti.

Cílem této práce bude stručné shrnutí hlavních problémů Snicketovy ságy, jejich následná interpretace a celkové přiblížení jednotlivých motivů tak, aby byly dobře srozumitelné pokud možno i dětskému čtenáři.

2 „Řada nešťastných příhod“ v literárně-historickém kontextu

Úvodní kapitola práce se zaměřuje na souvislost mezi Snicketovou *Řadou nešťastných příhod* a románem s tajemstvím, v užším ohledu na souvislost atmosféry tohoto příběhu s tradicí anglického gotického románu.

2.1 Gotický román

Gotický román, jinak také román hrůzostrašný nebo černý, definuje Zdeněk Stříbrný jako dílo *„vyznačující se senzačními a exotickými příběhy, unikajícími do rytířského středověku, Skotska válečnických horalů, katolického románského Jihu nebo mohamedánského Východu, do divokých krajů a tajuplných hradů nebo zřícenin s podzemními labyrinty, do atmosféry nadpřirozených příšer a děsů“.*[1]

Gotické motivy se v literatuře začaly objevovat v období romantismu, kdy se autoři snažili o kritiku společenských norem a o vyjádření vnitřních psychických a emočních stavů jedince zrcadlících se v obrazech divoké přírody. Pochmurnost bouřlivé krajiny a vznešenost přírody byly častými motivy tohoto žánru a postupně se do něho dostávaly i motivy moderních měst a skličujícího industriálního prostředí, které se stalo centrem násilí a utrpení.[2] Daniel Handler se ve své gotické sérii převážně zaměřuje na nepřívětivost okázalých budov, zchátralých domů a jejich okolí. Ukázkovými příklady jsou nehostinná prostředí pily ve čtvrté knize, „strohé akademie“ v knize páté, v knize šesté se jedná o budovu městského domu se symbolickým počtem pater (66) a číslem popisným (667). Dalším příkladem tzv. gotického prostředí je polorozpadlá „Zákeřná nemocnice“ (Hostile Hospital) v knize osmé nebo budova nepřehledného „hotelu Rozuzlení“ (the Hotel Denouement) v knize dvanácté. S přírodními motivy se setkáváme např. v knize třetí, kde se objevuje motiv rozbouřeného jezera, opuštěné jeskyně nebo odlehlého domu postaveného na kraji útesu. V dalších částech série nalezneme také motiv opuštěné pláže, kde začaly všechny potíže sourozenců, motiv zasněženého nepřístupného pohoří se zamrzlou řekou,

[1] STŘÍBRNÝ, Z. *Dějiny anglické literatury.* Praha: Academia, 1987. s. 347
[2] srov. BOTTING, Fred. *Gothic*. New York: Routledge, 1996, 201 p. ISBN 04-150-9219-1.

zbarvenou do černa, či hladinu moře pokrytou cáry papírů. Nekonečná vodní plocha i prostor pod hladinou moře se dále objevují v 11. dílu, kde se znovu vyskytuje také motiv jeskyně, tentokrát ne horské ani jezerní, ale podmořské. V celé sérii se čtenář setkává s řadou dalších přírodních prvků, jako je divoká zvěř (lvi, hejno vran, krabi žijící v přístřešku, kde jsou sirotci nuceni přespávat) nebo rozrůstající se hniloba, jedovaté mycelium apod. Všemi knihami prostupuje temnota, ponurá nálada a smutek.

2.1.1 Hrdina gotického románu

Hrdinou gotického romantismu a stejně tak černého románu je zpravidla osamělý jedinec vyčleněný ze společnosti, který si jen zřídkakdy probojuje cestu zpět. Jedná se obvykle o muže, jenž je z části obětí, například touhy po poznání, z části padouchem, a jehož rozpolcenost jej činí atraktivním.[3] Tomuto modelovému padouchovi v *Řadě nešťastných příhod* odpovídá postava hraběte Olafa, která dělá vše pro to, aby získala, o co usiluje, nehledě na následky. Opravdové zlo v hrůzostrašném románu však nepředstavuje již zmíněný padouch, ale jsou jím častěji vládní orgány, společenské normy a náboženské pověry.[4] Stejně tak ani v Handlerově sérii tedy největším zlem není zlo samotné, ale je jím lidská neochota proti zlu bojovat a s tím spojená nečinnost a lhostejnost k osudu druhých.

Sourozenci, kteří jsou jako sirotci stíháni temným osudem a v podstatě nikam nepatří, se stejně jako pronásledovaní gotičtí hrdinové setkávají s obrovským bezprávím a utrpením, ale prokazují proti nim značnou odolnost. Romantický hrdina prožívá jisté rozčarování nad nespravedlností světa a často je to poutník, který právě tak jako trojice sourozenců nikam nezapadá a je vláčen z místa na místo, přičemž prožívá psychické hrůzy a setkává se s lidskou zlomyslností, tyranií a útlakem.

2.1.2 Román a novela s tajemstvím

Gotický román je často označován jako román s tajemstvím, se kterým má Snicketova série mnoho společného díky své propracované síti záhad a nejasností. Původní gotický román, za jehož zakladatele je považován Horace Walpole, obohatila

[3] srov. BOTTING, Fred. *Gothic*. New York: Routledge, 1996, 201 p. ISBN 04-150-9219-1.
[4] srov. BOTTING, Fred. *Gothic*. New York: Routledge, 1996, 201 p. ISBN 04-150-9219-1.

motivem tajemství anglická spisovatelka Ann Radcliffová, která tento žánr dále rozšířila o lyrické popisy přírody.[5]

Tajemství má v novelách a románech za úkol vytvořit zajímavější, pestřejší dějovou linii, často za pomoci časových přesunů. Dochází k vynechání popisů událostí, které se objevují až po zjištění jejich důsledků. Tajemství mají za následek prvotní nesrozumitelnost dějů a událostí, k jejichž pochopení dochází až později a jejichž následky jsou často horší v představách než ve skutečnosti. Použití tajemství umožňuje autorovi efektivně oddalovat konec příběhu, a tím stále podněcovat čtenářovu představivost.

Snicket hojně využívá časové přesuny, kdy do hlavní dějové linie vkládá dílčí zápletky, epizody z minulosti a zdánlivě nedůležité informace, aby se následně opět vrátil ke stěžejnímu příběhu. Konkrétním příkladem jsou pravidelné odbočky od života sirotků ke skutečnostem ze života Lemony Snicketa a jeho vyprávěním o nešťastné lásce k záhadné dívce Beatrice, která je v době vyprávění již po smrti. V závěru čtenář odhaluje Beatricino tajemství a potvrzuje se domněnka, že Beatrice a matka Klause, Violet a Sunny je jedna a táž osoba.

Šklovskij uvádí, že v románu s tajemstvím se často objevují záhady týkající se snů, šelestů v domě či dědictví, nebo tajemství bývá součástí vyjadřování postav či jejich interpersonálních vztahů.[6] Z těchto prvků se v *Řadě nešťastných příhod* objevuje především motiv dědictví a nevyjasněných vztahů mezi postavami. Například u opatrovníků dětí často nevíme, v jakém příbuzenském vztahu s nimi jsou a zda vůbec jsou příbuzní.

Častým motivem jsou nedořešené minulé záležitosti, zatajené informace a nejasné detaily různých událostí. Děti jsou neustále pronásledovány hrabětem Olafem lačnícím po jejich dědictví, o kterém však v minulosti nikdy neslyšely, presto, že je jim prezentován jako jejich příbuzný. Stále se jim vrací vzpomínky na jejich rodiče a zničený domov a postupně se o životě rodičů i o svém domě dozvídají dosud neznámé skutečnosti. Po rozluštění jednoho tajemství však vzápětí přichází objevení nových záhad. Nejasnosti, se kterými se setkáváme v úvodu příběhu, se v dalších knihách zintenzivňují a neustále přibývají nové otázky. Pod vlivem řetězících se záhad čtenář

[5] srov. STŘÍBRNÝ, Z. *Dějiny anglické literatury.* Praha: Academia, 1987.
[6] srov. ŠKLOVSKIJ, Viktor Borisovič. *Teorie prózy*. Praha: Akropolis, 2003, s. 137-171

jen obtížně spojuje dílky této spletité „skládačky“ a je autorem neustále udržován v napětí, jak celý příběh vyvrcholí.

V tvorbě Ann Radcliffové se autor *Řady nešťastných příhod* navíc inspiroval prvkem četných odboček od děje, které mají za úkol jeho další zpestření. U Handlera konkrétně tyto „odskoky“ varují čtenáře před hrůzostrašnými zápletkami a neblahým vyvrcholením a autor jejich prostřednictvím rovněž opakovaně odrazuje čtenáře od čtení jeho ponuré série. K varováním většinou dochází již v úvodu jednotlivých knih a recipient je již od počátku připravován na neveselost příběhu bez šťastného konce. Handler odbočkami dále vysvětluje dětskému čtenáři význam použitých cizích výrazů, idiomů a dětské řeči nejmladší ze tří sourozenců, kterou často uvozuje frází *„chtěla tím říct něco jako,*“[7] *(which meant something like).*[8]

2.2 Iniciační román

Motiv iniciace se na rozdíl od gotických motivů černého románu objevuje v literatuře již ve starověku. Podle Hodrové je za nejstarší dochovaný román zasvěcení považován *Zlatý osel* z 2. století n. l., ve kterém mladý muž zakletý do oslí podoby zažívá vnitřní proměnu ve zralého jedince a následovně se opět mění v člověka, přičemž prochází symbolickým znovuzrozením - zasvěcovacím obřadem, a stává se knězem.[9]

V iniciačních obřadech ve starověku docházelo k očistě lidského ducha a přiblížení se k Bohu a jejich základem byl mýtus zasvěcení, který nabýval různých podob od křesťanských mýtů po mýty tajných spolků, řádů a jejich učení. Již od starověku byl iniciační obřad na jedné straně situován do prostředí divoké přírody, která zastávala symbolickou funkci, a na straně druhé do prostoru chrámů. Prostředím přírodních obřadů bývaly hory, údolí, vodní plochy a jejich břehy.[10]

Ve Snicketově sérii hrají tyto elementy důležitou roli. Již samotný počátek příběhu se odehrává na břehu moře a děj se později často přenáší k jiným vodám a jejich břehům. Vyvrcholení příběhu se znovu navrací k témuž mořskému břehu, který

[7] např. SNICKET, Lemony. *Řada nešťastných příhod: Předposlední utkání*. V Praze: Egmont, 2006, s. 47

[8] např. SNICKET, Lemony a Brett HELQUIST. *The Penultimate Peril* [online]. 1st ed. New York: HarperCollins, c2005, 353 p. [cit. 2015-04-25]. ISBN 978-006-0296-438. Dostupné z: http://www.ulozto.sk/xuxrLW9/lemony-snicket-series-of-unfortunate-events-12-thepenultimateperil-pdf, s. 31

[9] srov. HODROVÁ, D. *Román zasvěcení*. Jinočany: H&H, 1993. s. 15, 16

[10] srov. HODROVÁ, D. *Román zasvěcení*. Jinočany: H&H, 1993.

se objevil v úvodu vyprávění a pozornost k němu se upíná také v několika závěrečných dílech série, kdy se sourozenci snaží znovu dostat na pevninu z vrcholků „Nedílného pohoří“ (the Mortmain Mountains) přes mořskou hlubinu, kam je z vrcholu hory zanesla rozbouřená „Posedlá říčka“ (the Stricken Stream) při jejich usilovném pátrání po záhadné cukřence. Motivem pláže se zasvěcování sourozenců nejen otevírá, ale zároveň se jím i celý proces symbolicky uzavírá, přičemž důležitou úlohu hraje postava bankéře pana Poea. Bankovní úředník splňuje v iniciačním románu roli průvodce adepta na zasvěcení. Objevuje se již na úplném počátku, kdy sirotky uvede do nastalé situace a jeho přítomnost prostupuje téměř všemi knihami. Poe do děje vstupuje vždy na začátku knihy a navrací se v závěru, aby pouze přihlížel tomu, jak se sourozenci snaží vyvléci z nebezpečných situací. Díky bankéřovu nepochopení Klaus se svými sestrami procházejí proměnami ve vyspělejší jedince a všichni postupně dospívají k názoru, že dospělí nemají snahu jim pomoci ani porozumět. V závěru 11. dílu se sourozenci na pomoc dospělých již nespoléhají a při opětovném shledání s Poem na mořské pláži poslechnou při řešení situace raději vlastní rozum a intuici, než aby se nechali znovu vláčet osudem, který pro ně přichystali dospělí neschopni najít rozumné východisko. Funkci průvodce později v příběhu přebírá další postava, Kit Snicketová, která se poprvé objevuje na konci jedenácté knihy, ale její minulost je se životy sourozenců spjata již dávno předtím.

Kit zavede děti do „hotelu Rozuzlení“ a vystaví je tak dalšímu nebezpečí, zatímco se sama vydává po stopách jejich ztracených kamarádů. Baudelairovi se s Kit setkají znovu až v úplném závěru série, kdy již všichni, včetně dětí samotných, napáchali fatální chyby a musí se vypořádat s nadcházející budoucností. Z dětí se do té doby stali samostatní jedinci, kteří se již spoléhají zcela sami na sebe a kteří si vytvořili vlastní morální pravidla, lepší než všechna, která jim byla dosud předkládána.

Prostředí iniciačních obřadů je často totožné s motivy gotické romantické krajiny, ale spolu s proměnami dobových společenských hodnot se mění i dějiště obřadů. Ve středověku se proto do centra pozornosti dostávají namísto přírody prostory gotického chrámu.

Adept na zasvěcení musí projít řadou úkolů, k nimž se řadí zodpovídání otázek a hádanek, dodržování pravidel a zákazů, poznání magických formulí, hesel a rozpoznávacích znamení.[11] Součástí iniciace Baudelairových jsou rovněž tyto

[11] srov. HODROVÁ, D. *Román zasvěcení*. Jinočany: H&H, 1993

činnosti. Děti zjišťují, že symbol oka na kotníku hraběte Olafa je poznávacím znakem členů tajné organizace, musejí často rozluštit tajné dopisy a vzkazy vedoucí k poznání přístupových hesel i životně důležitých informací.

V zasvěcovacím obřadu hraje značnou roli symbolika obřadních substancí nebo barev a Snicketova série zahrnuje rovněž zobrazení symbolických zvířat, ptáků, nádob a budov. Jedním z takových symbolů je hejno stěhovavých vran v sedmé knize. Vrány jsou v symbolismu považovány za znak intrikářství, zrady, nebo bdělosti. V těchto souvislostech můžeme vnímat vlastnosti obyvatelů „Zpustlé vesnice“ (Village of Fowl devotees), kteří jsou vranám zcela oddaní, nosí klobouky ve tvaru vran a jsou velice ostražití k porušování pravidel vesnice. Tato pravidla zahrnují nepochopitelné zákazy a příkazy týkající se nejen života vedle černých opeřenců. Vrány v sedmé knize mohou být spojeny také se zmíněnými intrikami, protože jejich každodenní stěhování od „Stromu zapomnění“ (Nevermore tree) k fontáně a opačným směrem napomáhá skrýt místo, kde hrabě Olaf vězní sirotky Quagmireovi. Na druhé straně vrány také umožňují kontakt mezi sourozenci Baudelairovými a Quaqmireovými a pomohou jim k útěku. Díky nepraktičnosti vesničanů však zlomyslný hrabě může dál spřádat své ďábelské plány na získání mnohých dědictví.

Sourozenci (stejně jako hrdinové iniciačních mýtů) musí při své iniciaci prožít symbolickou smrt, jejíž součástí je vstoupení do jeskyně, objevení podmořského světa a vkročení do zapovězené komnaty. Po symbolické smrti však následuje probuzení k životu za pomoci živé a mrtvé vody, průchodu vodami, nebo křtu.[12] Tímto procesem procházejí sourozenci společně, když se nakazí sporami jedovatého mycelia. K této události dochází v poslední knize, když se děti ocitnou na ostrově, „kde vždy vše nakonec skončí“ (eventually everything washes up on these shores). Sourozenci se nakazí spolu se všemi osadníky, ale jistou záchranu naleznou jen Baudelairovi, kteří pozřou protilátku, hořké jablko podané hadem. Ostrované se nechají odvézt na lodi pod vedením šarlatána Ishmaela a jejich záchrana je pouze naznačena jako jedna z možností. Jejich osud však zůstane neznámý.

Motiv znovuzrození je zintenzivněn u nejmladší Sunny, která se jedovatým myceliem otráví již v jedné z předchozích knih. Právě díky tomuto incidentu se však děti zachrání i v závěrečném dílu, protože již spolehlivě vědí, jakou potřebují protilátku.

[12] srov. HODROVÁ, D. *Román zasvěcení*. Jinočany: H&H, 1993

Motiv jedu se v celé sérii častokrát opakuje. Je použit jako příčina smrti strýčka Montyho a otrávení jedovatou houbou hrozí sourozencům po celou dobu jejich pobytu v „hotelu Rozuzlení“ a v poslední knize k němu opravdu k němu dochází.

V závěrečném dílu je znovuzrození zdůrazněno narozením nového dítěte, které přináší do celého příběhu novou naději. Dítě se rodí po odhalení některých tajemství, zatímco mnohá stále přetrvávají a zůstanou navždy skryta. Děvčátko přijde na svět na ostrov, který je již oproštěn od veškerých klamů, lží a falše. Ostrov je znovu zcela bezpečný a dívenka zde se svými opatrovníky, Baudelairovými, prožije první rok života. Baudelairovi si však záhy uvědomují, že svou svěřenkyní nemohou od nebezpečí zcela uchránit, protože to se jednou stejně navrátí k břehům jejich ostrova, a rozhodnou se odplout vstříc světu. Život s tajemstvími, nebezpečím, lžemi a intrikami by je na ostrově nakonec dostihl a oni se tomuto životu raději vědomě a beze strachu vydávají v ústrety.

Baudelairovi si uvědomí i to, že jejich cílem nebylo rozluštit všechna tajemství světa, protože to je nemožné. Jejich úkolem bylo poznat sami sebe a vyrovnat se s vědomím, že na světě existuje ještě mnohem větší tajemství, než mohou kdy poznat, tzv. „Velká neznámá“ (the Great Unknown). Aktem uvědomění se ze sourozenců stávají dospělí zasvěcení jedinci.

3 Tajemství jmen

V Handlerově díle nalezneme mnoho odkazů k anglofonním literátům. Jedním z nich je Edgar Allan Poe, podle něhož je pojmenována postava bankéře Poea a jeho syna Edgara, u nichž sourozenci dočasně přebývají, než se ocitnou ve spárech hraběte Olafa. Ve vztahu sourozenců Baudelairových k Poeově rodině je zašifrován vztah reálných nositelů těchto příjmení. Jména synů pana Poea mohou být rovněž první zmínkou o dalším americkém autorovi, Edgaru Albertu Guestovi.

Na Poeovo dílo poukazuje název „Nevermore tree" (Strom zapomnění), který vyjadřuje souvislost s básníkovou skladbou *Havran (The Raven)*, pro niž je slovo „nevermore" příznačné.

S dalšími odkazy na Poeovu tvorbu se setkáváme v sedmé knize *(Zpustlá vesnice/The Vile Village),* v níž se hrabě Olaf objevuje v přestrojení za detektiva Dupina. Postavu C. Augusta Dupina Poe poprvé uvedl ve své knize *Vraždy v ulici Morgue (The Murders in the Rue Morgue),* která je považována za vůbec první fiktivní román detektivního žánru. Později se postava Dupina objevila i ve spisovatelových dalších knihách, například v *Tajemství Marie Rogêtové (The Mystery of Marie Rogêt),* a stala se předlohou a inspirací pro podobné postavy mnoha dalších autorů, jako je Agatha Christie, která stvořila postavu Hercula Poirota, nebo Arthur Conan Doyle se svým Sherlockem Holmesem.[13]

Křestní jména postav Klause a Sunny se dají považovat za připomínku manželů Clause a Sunny von Büllow, kteří se v Americe proslavili v 80. letech 20. století kvůli soudnímu procesu, jenž byl veden proti Clausovi obviněnému z pokusu o otrávení své manželky Sunny.[14]

Jména dalších postav nebo Olafových převleků také nejsou vybrána náhodně, ale často odkazují na díla amerických a anglických spisovatelů nebo na život známých osobností. Jednou z takových postav je strýček Monty, jehož jméno může odkazovat na slavnou skupinu Monty Python. Nejen Montyho jméno, ale také další informace vedou čtenáře k tomu, aby se zamyslel nad souvislostí se zmíněnou skupinou. Strýček

[13] srov. C. Auguste Dupin. In: *Wikipedia: the free encyclopedia* [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2001- [cit. 2015-04-10]. Dostupné z: http://en.wikipedia.org/wiki/C._Auguste_Dupin

[14] srov. A Series of Unfortunate Events. In: *Wikipedia: the free encyclopedia* [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2001- [cit. 2015-04-12]. Dostupné z: http://en.wikipedia.org/wiki/A_Series_of_Unfortunate_Events

dětí chová ve svém domě běžné i méně známé druhy hadů, přičemž jedním z nich je právě druh python, česky krajta nebo také hroznýš.

Jméno Montgomery je možné považovat také za odkaz na kanadskou spisovatelku Lucy Maud Montgomery. Tato spisovatelka stvořila postavu Anny Shirleyové, jejíž příjmení se později objevuje ve čtvrté knize jako jméno dalšího z Olafových převleků. Použití těchto dvou jmen se proto jeví spíše jako záměr autora než jako pouhá náhoda.

V tomto dílu se objevuje taktéž odkaz na Williama Shakespeara a jeho hru *Bouře (The Tempest),* v níž se stejně jako v *Temném terárium (The Reptile Room)* objevuje postava Stephana. V *Bouři* se Stephano projevuje jako alkoholik s nalomeným charakterem, dávající falešné sliby, kterým nakonec sám věří. Lze se tedy domnívat, že Snicket jméno pro tuto falešnou identitu hraběte Olafa vybral záměrně, jako dokreslení jeho vnitřní charakteristiky. Hrabě se v přestrojení za herpetologa Stephana opět snaží získat rozsáhlé jmění Baudelairových doufaje, že se mu je podaří oklamat. Povede se mu však typicky ošálit pouze dospělé jedince, jelikož děti jeho přestrojení okamžitě prohlédnou, a tím mu částečně zmaří zločinecké plány.

V další části ságy se objevuje odkaz na řeckou postavu Damokla. Toto jméno je zahrnuto v názvu přístaviště, kam Baudelairovi připlouvají přes „Slzavé jezero“ (Lake Lachrymose) po smrti strýčka Montyho, aby žili u své tety Josephine. „Damoklovo přístaviště“ (Damocles Dock) nepřinese třem sourozencům nic dobrého, pouze další utrpení. Toto přístaviště vyjadřuje, stejně jako Damoklův meč, hrozbu dalšího nebezpečí, která se později ukáže jako oprávněná.

Závěr druhého dílu obsahuje dopis samotného Lemony Snicketa, v němž autor předesílá náznaky děje třetího dílu a prosí adresáta, aby navštívil v daný čas „Kavárnu Kafka“ (the Cafe Kafka). V kavárně má dojít k výměně důležitých informací o tom, co se dělo se sourozenci dál, když se ocitli v domě tety Josephine. Autor si zde zajímavě pohrál s motivy Kafkovy povídky *Zpěvačka Josefína aneb Myší národ (Josephine the Singer, or the Mouse Folk).* Děj této povídky se zaměřuje na postavu myši Josefíny, která umí zpívat a jejíž zpěv zní z určitého úhlu jako pískání. Podobnou dovednost (pískat s plnou pusou sušenek) ovládá ve Snicketově sérii zesnulý manžel tety Josephine a rovněž i matka sirotků. Manžel Josephine se však na rozdíl od paní

Baudelairové příhodně jmenuje Ike Anwhistle, a jeho jméno se tak díky stejné výslovnosti s větou „I can whistle“ stává zároveň i jeho charakteristickým rysem.[15]

Široké okno rovněž přináší první náznak důležitosti dalšího spisovatele, představitele tzv. americké renesance, Hermana Melvilla. Jeho jméno je zakomponováno do názvu hurikánu Herman, jenž postihne sirotky během jejich pobytu u tety Josephine a má ničivé následky pro její dům a později částečně i pro její život. Snicket posléze Melvillovo jméno často používá v různých souvislostech. Hlavní důraz je na tohoto spisovatele kladen v knize s názvem *Ponurá sluj (The Grim Grotto)*, kde znak s jeho portrétem pomáhá rozeznat členy posádky ponorky „Kvíkveg“ (Queequeg) od členů ponorky tvaru obří chobotnice. Posádka této ponorky nosí ve znaku portrét výše zmíněného literáta, Edgara Alana Guesta. Rozdíl mezi členy obou ponorek umocňuje i další role těchto dvou spisovatelů. Podle volby literatury se totiž pozná, kdo je zlý a kdo je dobrý. Někdo chytrý a sečtělý by si totiž pro svou četbu nemohl vybrat básně Edgara Guesta, spisovatele *„omezených schopností, který psal hloupou a nudnou poezii s přehnaně přecitlivělými náměty“*.[16] Slušní lidé by si vybrali Melvillovo dílo poukazující na *„těžký a ubohý život přehlížených lidí, jako jsou chudí námořníci nebo mladí lidé nucení už od dětství těžce pracovat“*.[17]

Další kniha série, *Ohavná pila (The Miserable Mill)*, obsahuje narážky na skupinu modernistických autorů počátku 20. století, „Bloomsbury Group“. Do této skupiny patřila především modernistka Virginia Woolf, na jejíž jméno narazíme již ve druhé knize. Do této knihy Snicket zakomponoval Woolfovou mezi jména podivuhodných druhů hadů, konkrétně jím pojmenoval druh „Virginia Woolfsnake“, který se vyznačuje tím, že by za žádných podmínek neměl být ponechán v blízkosti psacího stroje.[18]

V *Ohavné pile* se dále vyskytují narážky na tvorbu George Orwella. Jeho jménem je označena podvodnice doktorka Orwellová, v jejíchž spárech se ocitne Klaus, a prožije tak zkušenost s hypnózou. Doktorčina schopnost hypnotizérství je do jisté

[15] srov. The Wide Window. In: *Wikipedia: the free encyclopedia* [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2001- [cit. 2015-04-12]. Dostupné z: http://en.wikipedia.org/wiki/The_Wide_Window

[16] SNICKET, Lemony. *Řada nešťastných příhod: Ponurá sluj*. 1. vyd. Ilustrace Brett Helquist. V Praze: Egmont, 2005, 345 s. ISBN 80-252-0183-X. str 244.

[17] SNICKET, Lemony. *Řada nešťastných příhod: Ponurá sluj*. 1. vyd. Ilustrace Brett Helquist. V Praze: Egmont, 2005, 345 s. ISBN 80-252-0183-X. str. 244

[18] srov. The Miserable Mill. In: *Wikipedia: the free encyclopedia* [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2001- [cit. 2015-04-10]. Dostupné z: http://en.wikipedia.org/wiki/The_Miserable_Mill

míry shodná s „Ministerstvem pravdy“ (Thought Police) v Orwellově díle *1984*, jež chce rovněž dosáhnout kontroly lidského uvažování. Další podobnost s tímto románem vykazuje dům doktorky Orwellové, postavený do tvaru obrovského vševidoucího oka. Toto všudypřítomné oko proto čtenáři značně připomíná hlavní postavu *1984*, „Velkého Bratra“ (Big Brother), který také vše neustále sleduje.

Jména dvou zaměstnanců „Mizerovské pily“ (Lucky Smells Lumbremill) lze považovat za aluzi na britskou královskou rodinu. Jedná se o postavy se jmény Phil a Charles, jejichž kladné vlastnosti mohou naznačovat Snicketův kladný postoj k Anglii, jejím tradicím a jeho sympatie k princům Philipovi a Charlesovi.

Další kulturní reference, obsažená v páté knize, znovu poukazuje na autorovu vzdělanost. V této knize totiž Handler použil jako motto „Prufrockovy přípravné akademie“ (Prufrock Preparatory School) latinské motto *Memento mori (Pamatuj, že zemřeš).* Jméno školy, stejně jako předchozí literárně historické odkazy, rovněž napovídá, že autor má dobrý přehled o anglické literatuře. Se značnou jistotou lze předpokládat, že použité jméno Prufrock čtenáře směruje k básni britsko-amerického básníka Tomase Stearnse Eliota *Píseň lásky J. Alfreda Prufrocka (The Love Song of J. Alfred Prufrock).* Zmínky o tomto významném básníkovi se později objevují i v dalších částech série.

Zástupce ředitele „Prufrockovy akademie“ se svými vlastnostmi nápadně podobá svému jmenovci, římskému císaři Nerovi. Tento vládce je známý pro svou značně extravagantní tyranskou povahu. Zástupce Nero je milovníkem umění a provozuje hru na housle, avšak nelze jej považovat za nadaného hudebníka. Svými mnohahodinovými koncerty Nero obtěžuje žáky školy i učitele, kteří jsou nuceni navštěvovat tyto koncerty z absurdních důvodů. Žáci koncerty navštěvují převážně proto, aby místo své absence nemuseli obdarovávat zástupce ředitele množstvím bonbonů. Zástupcovu vášeň pro umění a zejména jeho zálibu v trýznění společníků svým uši trhajícím vystoupením použil Snicket záměrně. Tyto vlastnosti má Nero rovněž společné s římským císařem, který také rád trýznil a pobuřoval tehdejší elitní společnost svými veřejnými vystoupeními.[19]

Novým Olafovým převlekem je ve *Strohé akademii (the Austere Academy)* postava trenéra Čingize (Genghis), nutícího děti do nočního běhání proto, aby nemohly

[19] srov. Nero. In: *Wikipedia: the free encyclopedia* [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2001- [cit. 2015-04-10]. Dostupné z:http://cs.wikipedia.org/wiki/Nero

zhatit jeho nové plány. S tímto jménem se čtenářům vybaví další historický vládce, tentokrát mongolský vojevůdce Čingischán.

V tomto dílu se poprvé setkáváme se sirotky Quagmireovými, jimž stejně jako Baudelairovým rodiče zahynuli při požáru a jejichž křestní jména (Isadora a Duncan) jsou převzata ze jména slavné americké tanečnice Isadory Duncanové.

V šesté knize se dále objevují odkazy ke světovým autorům, jako je francouzský průkopník žánru science fiction Jules Verne, či ruská básnířka Anna Achmatovová. Zmínky o amerických autorech i o autorech jiných národností jsou ve Snicketově gotické sérii zakomponovány do jmen nemocnic, restaurací, kaváren a dalších budov. Nalezneme je i ve jménech postav či se objevují ve své původní nezměněné podobě a hrají důležitou roli v životě tří sirotků. Při střetnutí se zašifrovanými jmény záleží na vyspělosti a sečtělosti dětského čtenáře, zda tyto kódy dokáže nějakým způsobem rozluštit. Snicket u svých čtenářů předpokládá, že budou chytří a vynalézaví jako Violet, sečtělí jako Klaus, a že se jim tak podaří zachytit jeho náznaky na důležitost klasické literatury a porozumět naznačeným tajemstvím. Ve Snicketově sérii se neklade důraz pouze na jména literárních autorů, ale důležitá jsou i jejich díla, pomocí nichž děti vytvářejí tajné kódy a dále tak komunikují se svými společníky a pomocníky. Těmto tajným šifrám bude věnována pozornost v kapitole Tajemné motivy.

Jména nových postav šesté knihy, Esmé a Jeroma Squalorových, mohou být pro zkušeného čtenáře vodítkem k americkému spisovateli J. D. Salingerovi, s nímž Jerome Squalor sdílí křestní jméno, nebo mohou pro nezkušeného čtenáře zůstat anonymní. Zajímavé je, že J. D. Salinger pojmenoval jednu ze svých krátkých povídek *Věnováno Esmé – z lásky a žalosti (For Esmé – With Love and Squalor).* Tento fakt znovu dokazuje Snicketovu tvořivost a rozvahu při výběru jmen postav a lokalit.

V *Nouzovém výtahu (The Ersatz Elevator)* se objevují zmínky o Homérově *Odyssee* a v ní vystupujících mytických postavách - Skylle a Charybdys.

Do konce příběhu se čtenář střetne s mnoha dalšími postavami inspirovanými charaktery z děl jiných autorů, jako je například pan Fagin, postava z Dickensova *Olivera Twista*, Emma Bovaryová z Flaubertovy *Paní Bovaryové (Madame Bovary),* Clarissa Dalloway z *Paní Dallowayové (Mrs. Dalloway)* Virginie Woolfové či postava Pátka z Defoeova *Robinsona Crusoe* a mnoho dalších.

Stejně často jako jména charakterů z jiných knih jsou pro Snicketovy postavy použita jména různých autorů. Mezi takovými postavami se objevuje například pan Lesko, pojmenovaný podle Mathewa Leska, Hugo podle Victora Huga, jmenovec

japonského spisovatele Haruki Murakamiho, francouzské spisovatelky Collette či postava pojmenovaná jako Mikhail Bulgakov či C. M. Kornbluth.

4 Dospělé postavy

Dospělí jedinci mají v celém příběhu podstatnou úlohu. Jejich hlavní funkcí je přivést děti na správnou cestu, avšak tím, že slouží jako odstrašující případy. Všichni dospělí, nejspíš kromě hraběte Olafa a Kit Snicketové, jsou neschopní postavit se svému osudu. Dospělí dokonce vykazují značnou nevšímavost a lhostejnost k osudu druhých, jsou sobečtí, hloupí a neschopní postavit se páchanému zlu a bezpráví.

Nevšímavost pramenící z jejich sobeckosti a sebestřednosti má pro ně často fatální důsledky, ať už se jedná o pana Poea, který slepě věří pravidlům světa dospělých, nebo soudkyni Straussovou, která sice sirotkům pomáhá, ale nakonec se stejně rozhodne věřit „slepé spravedlnosti“ (the blind justice) i přesto, že její kolegové z „Nejvyššího soudu“ (the High Court) byli podvodní zloduchové.

Neschopnost dospělých změnit svět či pouze efektivně pomoci sirotkům prostupuje celým příběhem. Týká se všech dětských opatrovníků, strýčka Montyho, tety Josephine, pracovníků pily, obyvatelů vesnice i ušlechtilých členů organizace D.P. (V.F.D). Dokonce i tato organizace s ušlechtilým posláním nakonec selže v boji proti zločincům ničícím každé bezpečné místo a jedinými schopnými bojovníky na straně spravedlnosti jsou vždy dětští hrdinové.

Ať se jedná o postavy kladné, které mají záporné vlastnosti či v minulosti udělaly různé chyby, jež by se daly z určitého pohledu považovat za zločiny, nebo jde o postavy záporné mající naopak na kontě ušlechtilé činy či kladné vlastnosti, u všech bez výjimky se objevuje jistá nejednoznačnost.

4.1 Hrabě Olaf

Postava hraběte Olafa je v celé ponuré sérii bezesporu nejvýznamnější dospělým charakterem. Stejně jako postavy sirotků se dříve či později objevuje v každé části série. Olafův příběh začíná v první knize, kde je čtenáři naznačena jeho zlá povaha, jež je v průběhu dalších dílů postupně dále dokreslována jeho stále ohavnějšími činy. Olafova minulost zůstává až do páté knihy naprostou záhadou. Baudelairovi ji poznávají v náznacích vyprávění jejich přátel Isadory a Duncana, kteří jim líčí část z padouchových spáchaných zločinů. Další zmínky o padouchově historii se čtenář dozvídá až v předposledním dílu, když je zapotřebí odpovědět na otázku pomocí níž je zakódován zámek na dveřích vedoucích k důležitému předmětu. Tato otázka, co udělalo

z hraběte Olafa sirotka, čtenáři podává jasnou zprávu o tom, že padouch, stejně jako Violet, Klaus a Sunny, přišel o rodiče. Odpověď na tuto otázku zodpoví samotný padouch a naznačí nám další vodítko k tajemství otrávených šipek, o kterých se již dříve čtenář dovídá v souvislosti s rodiči Baudelairovými.

Hrabě Olaf je skrz naskrz prohnilý člověk bez bázně a jakýchkoli morálních hodnot. Sám svou zlotřilost potvrzuje a nemá nejmenší snahu o to, aby působil jako nevinný člověk. Děti jsou si Olafova bídáckého charakteru velmi dobře vědomy a postupně zjišťují, že vědomí toho, jaký Olaf je, je bezpečnější než neschopnost rozpoznat dobro od zla. Nemožnost poznat, kdo je dobrý a kdo zlý, se nejvíce projevuje v závěru ságy, počínaje dvojčaty Ernestem a Frankem a konče obyvateli ostrova, na jehož březích „vždy vše skončí“. Nejednoznačnost se však vyskytuje nejen u jednotlivých postav, ale projevuje se i v řadě dalších motivů a její přítomností je celý příběh hojně prostoupen.

Skutečnost, že děti znají od počátku pravou povahu hraběte, jej později staví do pozice společníka, kterému se do jisté míry dá věřit. Děti totiž vědí, že od Olafa mohou očekávat jen zlo a podlé plány, a právě proto je pro ně jeho chování mnohem srozumitelnější než například chování vládce ostrova Ishmaela. Ten se navenek jeví jako mírumilovný člověk dodržující pravidla ostrova, ale při bližším zkoumání děti zjišťují, že pod jeho maskou nevinnosti se skrývá mnoho tajemství a klamů.

V závěru příběhu se děti na hraběte dokonce obrátí s žádostí o pomoc při porodu děťátka a náhle vyjde najevo, že i padouch má city. Jeho city zahrnují lásku ke Kit Snicketové, která si však uvědomuje, že jeden dobrý skutek z padoucha nedělá dobrého člověka. Poslední věc, kterou hrabě v životě udělá, je však dobrý skutek. Pomůže Kit s přivedením potomka na svět, ale záhy on i jeho láska umírají.

4.2 Strýček Monty

Monty je jednou z kladných postav zapadajících do vzorového modelu neschopného hlupáka. Navzdory tomu, že chce pro děti to nejlepší, neposlouchá je, když se mu snaží objasnit Stephanovu pravou podobu. Strýček je zaslepen svým herpetologickým výzkumem a pod vlivem představy, že Stephano je „nastrčený“ zvěd z herpetologického ústavu lačnící po jeho objevu, se nechá zlosynem otrávit. Kdyby však věnoval o něco více pozornosti informacím, které se mu děti snažily předat, mohl

je i sebe zachránit. Takto skončil mrtev a děti kvůli jeho nepozornosti přišly znovu o teplo domova.

Strýček Monty zná mnohá tajemství z minulosti dětí i jejich rodičů a některá jim i naznačí, ale tyto náznaky vedou děti znovu k dalším otázkám.

4.3 Teta Josephine

Josephine je v pořadí druhá opatrovnice dětí, avšak zdaleka ne poslední. Její vášní je gramatika a bojí se téměř všeho, počínaje sporákem a konče realitními makléři. Když u ní děti pobývají, mají zakázáno sahat na kliky u dveří, tím pádem také zavírat dveře, přibližovat se ke sporáku či používat jakákoliv elektrická zařízení. Pokud si odmyslíme tyto nesmyslné zákazy, mají se s Josephine děti poměrně dobře. Mohou číst knihy v knihovně, ovšem všechny se týkají pouze gramatiky.

Problém nastává ve chvíli, kdy se na scéně znovu objevuje hrabě Olaf v novém převleku, se svou věrnou družinou nohsledů. Josephine se nechává oklamat falešným kapitánem Shamem, který tvrdí, že mu nohu ukousaly pijavice ze „Slzavého jezera“ (the Lachrymose Lake), stejné pijavice, jež zapříčinily smrt Josephinina manžela Isaaca neboli Ikeho.

Josephine se nechá obalamutit Shamovými lichotkami a pozve ho k sobě domů na večeři. Později děti Josephine hledají, ale naleznou pouze rozbité okno v knihovně a dopis na rozloučenou. V tomto dopisu Josephine přenechává péči o sourozence kapitánu Shamovi, avšak děti v dopise naleznou několik podivností. Teta Josephine, která si tolik zakládá na gramatice, v dopisu udělala několik hrubých chyb, které jsou významné především proto, že v sobě ukrývají první z mnoha šifer celého příběhu. Josephine spoléhá, že děti jsou chytré a šifru rozluští, což se jim skutečně také povede a tajný kód je zavede do „Bílé jeskyně“ (Curdled Cave).

V jeskyni děti objeví tetu, jež fingovala svou smrt kvůli hraběti Olafovi, a rozhodnou se ji odtud odvézt. Teta se k odjezdu nakonec nechá přesvědčit, ale cesta přes „Slzavé jezero“ se jí stane osudnou. Pijavice z jezera totiž vycítí, pokud někdo (teta Josephine) jedl dříve než před čtyřiceti minutami, a tohoto nebožáka napadnou a rozcupují. Josephine by se možná zachránila, kdyby jí a dětem na pomoc z napadeného člunu nepřijel hrabě Olaf, ale někdo, komu nevadí, když mu někdo

opravuje gramatiku. Hraběte Olafa Josephinino opravování chyb rozčilí a zloduch neváhá a shodí ženu do hejna rozběsněných pijavic.

Josephinin strach nebyl vždy její charakteristickou vlastností. Než zemřel její manžel Ike, byla tato žena odvážnou členkou tajné organizace D.P. (V.F.D.) a spolu s jejími členy bojovala proti bezpráví. Po Ikeho smrti se z ní však stala pouze vystrašená žena s mnoha tajemstvími.

4.4 Majitel pily

Majitel pily je jednou z nejtajemnějších postav příběhu. Objeví se poprvé ve čtvrté knize jako další opatrovník dětí. Svou důležitou úlohu však moc dobře nesplňuje a využívá děti pouze jako další zaměstnance v otřesných podmínkách dřevařské pily. Tento muž neposkytne dětem vhodné zázemí ani pracovní podmínky. Děti jsou nuceny pracovat za nesmyslné kupony, za něž si mohou koupit pouze nepotřebné zbytečnosti, a za žvýkačky.

Jméno majitele pily zůstává dlouho neznámé, protože se představuje pouze jako „majitel pily“, ale své jméno neprozradí. Totožnost tohoto muže se dozvídáme až v předposlední knize, kdy se s ním znovu setkáváme v tajuplném hotelu. Prozrazení přichází ve chvíli, kdy se Klaus vydává v přestrojení za hotelového sluhu plnit přání majitele a jeho asistenta Charlese. Klaus ve své roli osloví majitele jako „pana“ (Sir) a tím u něho vyvolá otázku, jak je možné, že jej Klaus zná jménem.

Jméno majitele je tedy další z autorových hříček, jelikož je oslovován „pan Pán“ (sir Sir).

Nejen jeho jméno, ale i jeho podoba je zahalena rouškou tajemna. Sirova hlava je totiž neustále kryta kouřovým oparem, který je ve 12. knize na krátký čas nahrazen saunovými výpary.

Sir není typickým zločincem, který usiluje především o zničení životů sirotků, ale svým sobeckým jednáním při honbě za penězi jim situaci rozhodně neulehčuje. K dosažení svých cílů používá jiné metody než podlý hrabě Olaf, a tak jeho zkaženost není vidět na první pohled, ale nakonec se projeví. Při závěrečném soudu se totiž Sir postaví na stranu zločinců, jimiž se nechá přesvědčit o vině sourozenců Baudelairových, a tím se definitivně projeví jeho nerovný charakter.

4.5 Phil

Dalším obyvatelem „Mizerovské pily“ (Luckysmells Lumbremill) je její zaměstnanec Phil. Tento dobrosrdečný hlupák a amatérský kuchař je v zásadě neschopný vzepřít se autoritě či nesmyslným pravidlům života na pile, natož bojovat proti nespravedlnosti osudu. V práci si bez odporu nechává platit kupóny či žvýkačkami, navzdory dojmu, že je to nelegální. V *Ponuré sluji (The Grim Grotto)* je však naznačeno, že Phil pilu nakonec opustil právě z důvodu neadekvátní výplaty, poté, co si přečetl právnickou knihu, jednu ze tří knih „mizerovské“ knihovny.

Při dalším setkání s dětmi, v ponorce „Kvíkveg“ (Queequeg) se znovu projevuje jeho dobrácká povaha. Phil slouží v ponorce jako dosti neschopný kuchař a pomáhá jejímu kapitánu v pátrání po záhadné cukřence. Po rozdělení posádky na dvě skupiny se s Philem již do konce příběhu čtenář nesetká, protože po návratu dětí do ponorky jsou dva zůstavší dospělí nezvěstní. Philův osud je pouze naznačen ve vyprávění nastávající matky Kit, která dětem objasní, co se s ním stalo, avšak důsledky a význam této události zůstanou nevysvětleny. Phil s kapitánem Widdershinsem, jeho nevlastními dětmi a s Quagmireovými se totiž vydává bojovat s „velkým neznámem“.

4.6 Esmé a Jacques Squalorovi

Pro rozvoj příběhu jsou velice důležité i postavy manželů Squalorových, z nichž jedna je kladná a druhá záporná. Jacques nejprve jen slepě poslouchá svoji „módní“ manželku, ačkoliv si je vědom jejího nesmyslného chování. Později, když Esmé svého manžela opustí, stane se z něho pomocník všudypřítomné organizace V.F.D., přesněji řečeno její ušlechtilejší poloviny. Esmé se naopak přidá na stranu hraběte Olafa, se kterým nejspíš spolupracuje již delší dobu, a stane se tak součástí nočních můr nejen sirotků Baudelairových. Spolu s hrabětem připravuje podlé plány a je součástí zápletek několika dalších knih

V rozporuplném vztahu těchto manželů se zrcadlí častá mnohoznačnost a nejasnost charakterové příslušnosti postav. Sourozenci se nejprve domnívají, že jejich noví opatrovníci jsou oba dobří, ale později se ukáže podlost Esmé, která pouze hloupě následuje módní trendy a za téměř žádných okolností se neřídí vlastním rozumem.

Jak zjistíme později, Jacques po manželském rozvratu následuje stopy sourozenců Baudelairových, snaží se je vypátrat a mezitím navíc napomáhá tajnému

odboji v bitvě proti rozrůstajícímu se zlu. Tím se vymyká typickému chování dospělých postav, avšak ve výsledku je také neschopen pomoci.

4.7 Hector

Tento údržbář vesnice nejprve vzbuzuje dojem poslušného, nic nepředstírajícího sluhy, který slepě plnící příkazy. Při bližším poznání však čtenář zjišťuje, že tento dobrý muž má mnohá tajemství. Tajemství počínají v jeho strachu z představenstva vesnice a končí u jeho tajného projektu samostatného létajícího obydlí.

Hector se, s výjimkou práce, nestýká s obyvateli vesnice a tají před nimi ukrytou knihovnu obsahující zakázané knihy a dílnu s technickými vynálezy. Obojí je ve vsi zakázáno, ale on chápe důležitost zachování těchto věcí. Kvůli svému strachu z porušení pravidel vesnice, jichž existuje takové množství, že je nemožné si všechny zapamatovat, raději žije v ústraní, kde realizuje svůj plán na únik od všech zákazů. S Violetinou pomocí sestrojí samostatnou vzducholoď, díky které později zachrání sourozence Duncana a Isadoru z Olafova dosahu. Na záchranu Baudelairových však vzducholoď nestačí, a ti jsou tak nuceni čelit rozběsněnému davu vesničanů „na vlastní pěst“.

Hectorův osud je naznačen jen do jisté míry a dozvíme se pouze část jeho příběhu. Zjistíme, že se mu spolu s Isadorou a Duncanem podaří nalézt jejich ztraceného bratra Quigleyho, a poté se všichni vydávají vstříc velkému neznámu, budoucnosti. Jejich další životní úděly, radosti či nesnáze pak zůstanou čtenáři zřejmě navždy skryty.

4.8 Kit Snicketová

Postava Kit Snicketové zaujímá v příběhu dvojí roli. Za prvé přebírá roli průvodce dětí Baudelairových v jejich dospívání a pomáhá jim překonat nástrahy poznávání světa dospělých. Pomůže jim pochopit zákonitosti světa dospělých, které jsou mnohdy absurdní, a uvádí je do společnosti V.F.D., čímž je nechtěně vystaví dalšímu nebezpečí. Tohoto činu následně lituje, avšak pro další vývoj událostí to je nezbytné. Za druhé vnáší Kit do příběhu v jeho závěru novou naději na záchranu lidstva a jeho obrození skrze početí nového života a porození dcerky Beatrice.

U Kit si, podobně jako u dalších postav, nejsou sourozenci nejprve jisti, zda patří k ušlechtilé straně rozkolu V.F.D., či k té špatné. Avšak poté, co na sedadle jejího automobilu zahlédnou knihy spisovatelů T. S. Eliota a Lewise Carolla, je jim její příslušnost rázem jasnější. Jak již bylo zmíněno, výběr četby má v celé sáze důležitou úlohu. Sirotci si totiž vytvořili pravidlo, podle něhož osoba čtoucí triviální, neuměleckou literaturu nemůže být spolehlivá.

Po krátkém setkání s Baudelaorovými však následuje odloučení, které končí až o mnoho později u břehů Ishmaelova ostrova. Tam se odehraje ještě několik událostí, pod jejichž vlivem se sirotci nakonec ocitnou znovu sami a jsou nuceni se s Kit rozloučit navždy, jelikož umírá při porodu. Při této události vychází najevo, že Kit měla za svého života rovněž mnohá tajemství, z nichž jedním byl i její vztah k hraběti Olafovi.

4.9 Ishmael

Tato postava je další z „prohnilých“ charakterů. Ishmael klame obyvatele ostrova předstíráním, že není vůdcem, ale ve skutečnosti se mu všichni podřizují. Pod jeho vedením ostrované sbírají na břeh vyplavené předměty a na základě jeho rozhodnutí, v podobě přátelské rady, je všechny posílají do ostrovního arboreta. Tam si facilitátor sám nerušeně užívá přepychu těchto předmětů, zatímco ostrované, majíce vstup do arboreta zakázán, pilně pracují.

Při střetnutí s jedovatou houbou se Ishmael nebojí nákazy, protože sám často pojídá jablko života, které slouží jako protijed, avšak své společníky na lodi nabádá k tomu, aby jablko nejedli. Navíc ostrovany opíjí alkoholickým nápojem, kokosovou medovinou, aby zapomněli na své minulé životy a vše, co by jim mohlo chybět. Jeho důvody k mámení ostrovanů jsou velmi sobecké. Nejen, že touží, aby lidé zapomněli na své potřeby, ale jeho záměrem je především to, aby si ostrované pod vlivem alkoholového opojení neuvědomovali jeho špatné vlastnosti, klamy a přetvářku. Předstírá, že si přeje pouze zachovat svět bez všech lží, zrad, zášti, zloby a falešnosti a že jeho záměry jsou ušlechtilé, ale prostředky, které používá k dosažení svého cíle, jsou velice neetické.

Ishmaelova prolhanost a zákazy vedou ostrovany k jistému zániku. Pokud jej všichni poslechnou a nevezmou si protijed, pak zemřou. Možnost záchrany přichází

opět ze strany Baudelairových, ale jak vše na lodi dopadne, to patrně nikdy nezjistíme. Ishmael buď pochopí, že život v osamění po smrti ostrovanů by neměl žádnou cenu a dovolí jim vyléčit se z jejich smrtelné nemoci, nebo upřednostní své potřeby, aby jej všichni milovali i za cenu toho, že je nechá zemřít. Je také možné, že ostrované tváří v tvář smrti procitnou ze svého omámení a pokusí se ve své přesile Ishmaelovi vzepřít a zachránit se.

4.10 Rodiče Baudelairovi

O rodičích sirotků toho zpočátku není mnoho známo. Víme pouze to, že to byli hodní lidé, tatínek měl velký smysl pro humor a maminka uměla skvěle vařit. S postupem vyprávění vyvstávají na povrch jejich mnohá tajemství. Jejich sirotci se vydávají na strastiplnou cestu životem a zároveň na cestu objevování neznáma a zjišťují, že jejich otec Bertrand a matka Beatrice nebyli pouhými rodiči, ale byli součástí rozsáhlé organizace V.F.D. (Volunteer Fire Department), rozdělené velkým rozkolem vedví. Rodiče se po rozkolu snaží bojovat proti nástrahám okolního světa a tento fakt se stává prvním vodítkem v pátrání jejich potomků.

Postupně se rozkrývají další a další tajemství, jimiž byl život rodiny Baudelairových opředen ještě před narozením hlavních aktérů této ponuré ságy. Po mnohých příhodách děti narážejí na skutečnost, že nic není jednoznačné, ani život a dobrota jejich rodičů. Zjišťují, že nejspíše každý člen V.F.D. někdy spáchal zlo v rámci zachování vyššího dobra a tato skutečnost je znepokojuje, protože si již nadále nejsou jisti, zda mohou tyto osoby stále považovat za dobré. Jejich rozpaky zintenzivňuje také vědomí, že stejně jako členové mírumilovné strany rozkolu, jsou charakterově nejednoznační i nešlechetní příslušníci opozice.

Další tajemství rodičů Baudelairových se vyjasňují v závěrečném dílu, kdy u sirotků dochází k rozsáhlému poznání. Sourozenci nalézají mnohé důkazy o životě svých rodičů v ostrovním arboretu, které slouží jako zdroj veškerého poznání. Sami rodiče do arboreta přispěli mnohými vynálezy a zápisy do kroniky, když zde působili jako facilitátoři ještě před ostrovním rozkolem, který vedl k jejich sesazení z funkce a nahrazení Ishmaelem. Principy rodičů v udržování chodu ostrova se zásadně lišily od Ishmaelových zásad, protože pro Baudelairovi nebylo důležité udržet své děti z dosahu nebezpečí. Smysl viděli hlavně v jejich výchově a naučení principů, jak se zlu

ubránit a jak přežít. Tento přístup je nepochybně efektivnější, než žít poustevnický život daleko od civilizace a neustále se skrývat před všudypřítomnými nástrahami světa.

5 Dětské charaktery

Sirotci Baudelairovi vstupují do příběhu jako zcela nevinné děti, jejichž dosavadní život byl bez útrap a nástrah okolního světa. Jejich život se ale změní již v úvodu příběhu, když dojde ke smrtelné nehodě, která zapříčiní smrt jejich rodičů. Od té doby se sirotci musejí potýkat s nepřízní osudu a lhostejností celé společnosti.

Na počátku jsou děti nevinné, upřímné a bez skrytých tajemství. Jejich povaha se však během jejich putování za poznáním změní. Na konci příběhu se sirotci naučí využívat tajné šifry a kódy a dokonce naleznou i výhody v zatajování pravdy. Tyto dovednosti získají od dospělých, se kterými se doposud setkali, jelikož v jejich světě neexistuje jediný člověk bez tajemství. Při setkání s Ishmaelem mají děti vyprávět celý svůj příběh, ale ony si uvědomí, že vypovězením celé pravdy by se mohly ohrozit. Nebezpečí tkví v jejich minulých činech, z nichž se některé, z určitého úhlu pohledu, mohou svou špatností vyrovnat Olafovým zločinům. Jedním z takových „zločinů“ je například příprava pasti na polapení Esmé. Sourozenci však nakonec tuto past nepoužijí, protože ještě mají zachovány morální hodnoty. Horším příkladem je nešťastné úmrtí Deweyho, jehož součástí jsou sirotci Baudelairovi, v tomto případě se však jedná o nešťastnou nehodu způsobenou především hrabětem Olafem, ne zlým úmyslem dětí Baudelairových. Dospělí by však nemuseli tento incident správně pochopit, jak lze usuzovat již z jejich dřívější nepozornosti a lhostejnosti k dětem. Baudelairovi si toho jsou dobře vědomi, a proto raději mlčí o některých událostech svého dosavadního života, stejně jako o tom, že si na ostrově, navzdory zákazu, nadále ponechávají pro ně typické předměty. Violet schovává stuhu do vlasů, Klaus zatajuje svůj zápisník a Sunny skrývá svou metlu na vaření. Tyto předměty jsou pro sourozence tak typické, že by mohly být přirovnány k atributům, které jsou poznávacím znamením jednotlivých svatých. Sourozenci jsou ochotni vzdát se oblečení a částečně přijmout identitu ostrovanů, avšak při odkládání svého jediného majetku, svých atributů, mají pocit, že s nimi odevzdávají i celou svoji osobnost a to jim přijde nesprávné. Proto si, v rámci zachování své jedinečnosti, každý svou rekvizitu ponechá.

5.1 Violet

Violet je na počátku čtrnáctiletá dívka s velkou vášní pro sestrojování technických pomůcek a vynálezů. Je pro ni charakteristické, že si svazuje vlasy stuhou,

když něco vynalézá, protože nechce být rozptylována něčím tak banálním jako jsou vlasy. Bez své stuhy je stěží schopna něco vymyslet. Její vynálezecké schopnosti sourozence zachrání v mnoha situacích, které se zdály bezvýchodné. Jednou z těchto situací je například pobyt sourozenců ve vězení, ze kterého je Violet vysvobodí pomocí bochníku chleba, dřevěné lavice a vody. Tyto tři věci spolu zdánlivě nemají nic společného, ale Violet dokáže, že s jejich pomocí je schopna sestrojit zařízení, které jim pomůže změkčit spoje mezi cihlami, oslabit tak zeď, prorazit v ní otvor a dostat se na svobodu.

Řada Violetiných vynálezů funguje na základě nepochopitelných mnohdy až absurdních principů, ale tyto principy pouze znovu dokazují autorovu bezmeznou hravost a představivost. Jedním z takových vynálezů je také pomůcka k roztavení železných mříží. Violet roztaví pohrabáče doběla, následně je dopraví do hluboké výtahové šachty a s jejich pomocí přetaví mříž. Tento vynález by v reálném světě mohl jen stěží fungovat, ať už by selhal při velice dlouhém rozpalování pohrabáčů či kvůli jejich zchladnutí při zdlouhavém sestupu do podzemí, nebo z jiného fyzikálního důvodu.

Autorovu hravost dokazuje také přiřazení jednotlivých vlastností jejich dětským nositelům. Dívky jsou, na rozdíl od Klause, spíše technicky zaměřeny, ačkoli tuto vlastnost bychom očekávali primárně u chlapce.

5.2 Klaus

Violetin mladší bratr vyniká především svou láskou k četbě a excelentním zapamatováním přečteného. Klaus často interpretuje různé knihy, ať už se jedná o beletrii či odbornou literaturu. V tomto ohledu je chlapec velmi úspěšný díky své rozsáhlé čtenářské zkušenosti. Klaus je schopen si zapamatovat podstatné informace ze čtených knih a následně z jejich četby vytěžit maximum. Jeho vynikající paměť sourozencům mnohokrát pomůže vyřešit zdánlivě neřešitelné problémy a uniknout tak hrozícímu nebezpečí. Stejně jako jeho sestra Violet je Klaus nadané dítě lačnící po poznání.

Díky Klausově rozsáhlé znalosti literárních děl děti dokážou rozluštit mnoho šifer a přístupových kódů, které je dovedou k dalším dobrodružstvím. Tato vlastnost je

bezpochyby velice důležitá, protože tajné kódy hrají velmi důležitou úlohu v organizaci D.P. a jejich používáním jsou členové organizace notoricky známí.

V průběhu jednoho z posledních dílů série se děti seznámí s dívkou Fionou, do které se Klaus zřejmě zamiluje. Tato dívka mu však později zlomí srdce tím, že si vybere život po boku svého bratra Fernalda a jeho zlotřilého vůdce Olafa, raději než strastiplné putování po stopách spravedlnosti s Baudelairovými sirotky.

5.3 Sunny

Nejmladší ze sourozenců projde během celého příběhu bezesporu největší proměnou. Z nevinného batolete se stane samostatná dívenka, naučí se chodit, později rozvine své kuchařské nadání a posune ho na vyšší úroveň, dokonce svými kulinářskými schopnostmi předčí dospělé jedince. V neposlední řadě se Sunny zdokonalí v umění komunikace. Od nesrozumitelného žvatlání přejde k srozumitelným slovům, holým větám a později dokonce i k plnohodnotným výpovědím. Sunnyiným prvním výrokem je věta: *„Už nejsem mimino!“*[20] *(I´m not a baby!)*[21], díky níž svým sourozencům definitivně dokáže, že již není pouhým nemluvnětem.

Se svými sourozenci překonává všechny překážky, jež se jim staví do cesty, naučí se používat převleky a rovněž pochopí, že někdy je potřeba neprozradit celou pravdu, ale pouze podstatné informace. Při pobytu na ostrově se Sunny přiučí charakteristickému chování členů V.F.D., kteří žijí v neustálé přetvářce a udržují si punc tajemnosti.

V závěru příběhu Sunny začne se svými sourozenci pečovat o chráněnku Beatrice a i přesto, že se její řeč již více podobá promluvě dospělých, je Sunny prostředníkem, který nejlépe rozumí komunikaci nejmladší dívenky.

[20] SNICKET, Lemony. *Řada nešťastných příhod: Ledová stěna*. V Praze: Egmont, 2006, s. 117

[21] SNICKET, Lemony a Brett HELQUIST. *The Slippery Slope* [online]. 1st ed. New York: HarperCollins, 2003, 337 p. [cit. 2015-04-25]. ISBN 00-602-9641-0. Dostupné z: http://www.ulozto.sk/xCrdRLf/lemony-snicket-series-of-unfortunate-events-10-theslipperyslope-pdf, s. 117

6 Tajemství mnohoznačnosti

Celá Snicketova série je hojně protkána nejednoznačnými, nejasnými situacemi, s nimiž se musejí sourozenci Baudelairovi potýkat. Tato mnohoznačnost je zřejmá jak u neživých entit, tak u jednotlivých charakterů a týká se především příslušnosti k jedné ze dvou ústředních skupin organizace V.F.D., a tím zároveň přiklonění se ke straně dobra či zla.

Tento problém dětem nejlépe objasní muž s háky místo rukou, Fernald neboli Hák, který dětem ukáže cestu k chápání lidské mnohoznačné povahy. Fernald netvrdí, že lidé se rodí buď dobří, nebo špatní, ale vysvětluje, že vše je otázkou volby. Kladnost či zápornost charakteru se nejlépe pozná podle rozhodnutí v krizových situacích, člověk se buď zachová podle morálních zásad, nebo naopak od všech zásad upustí a řídí se pouze vlastními potřebami. Navíc Hák správně dodává, že žádný člověk není zcela jednoznačně dobrý nebo špatný, ale jeho charakter se odvíjí od toho, jaké činy jsou převažující, zda ty dobré či špatné.

Těmito principy se v zásadě řídí všechny důležité postavy příběhu, když pomineme větší skupiny lidí, které jsou často vedeny cestou společenských prohřešků a ovlivněny „psychologií davu“ (the mob psychology), „slepou spravedlností“ (the blind justice) či „přátelským nátlakem“ (peer pressure).

Jiná mnohoznačnost se objevuje u jednoho z Olafových kumpánů, u něhož není jasné, zda je to muž či žena, a jehož pohlaví se od začátku do konce příběhu neobjasní.

6.1 Frank nebo Ernest

Další rozporuplné charaktery jsou bratři Rozuzlení (Denouement), kteří jsou od sebe jako identická trojčata nerozeznatelní. Jejich stejná podoba a povahové protipóly způsobí všem mnoho zmatení. Ústředními činiteli tohoto zmatku jsou především Frank a Ernest, kteří se sourozenci mluví stejným záhadným způsobem. Oba hovoří pouze v náznacích a Baudelairovi se tak musejí potýkat s otázkou, kdo je kdo. Všichni tři bratři působí jako ředitelé stejnojmenného hotelu, avšak Dewey je ostatními členy společnosti považován spíše za smyšlenou legendu, kvůli své práci „podknihovníka“, kvůli níž tráví veškerý čas v ústraní.

Jména Ernest a Frank jsou navíc významově synonymická. Obě znamenají upřímnost. Tato vlastnost se však zpočátku u jejich nositelů vůbec neobjevuje. Oba

používají značně tajuplný jazyk a pokládají nejasné otázky, jako například: *„Jste, kdo si myslím, že jste?“* [22] *(Are you who I think you are?)*[23]. Touto otázkou chtějí bratři zjistit, zda se jedná opravdu o sourozence Baudelairovy. Sirotci však kvůli nejasnosti tazatele nemohou na tuto otázku odpovědět jinak, než další tajemnou hádankou, protože kdyby se jednalo o Ernesta, který je nebezpečný, nebylo by moudré se prozrazovat. V případě, že by hovořili s Frankem, by bylo vše v pořádku, avšak ani jeden z bratrů jim nedá jasně najevo svou totožnost. Navíc, i pokud by se jeden z bratrů představil jako Frank, sourozenci by si přesto nemohli být jisti, zda se nejedná o Ernesta, který se za Franka pouze vydává ve snaze o poražení nepřítele.

Jediný z bratrů, kdo se opravdu představí a jednoznačně prokáže svou totožnost, je právě legendární Dewey, o jehož existenci nemají děti do té doby ani potuchy.

6.2 Iniciálové zkratky

Další důležitou roli v souvislosti s mnohoznačností hraje postava označená iniciály J.S., od které několik postav obdrží dopis o shromáždění D.P. (V.F.D.). Tyto iniciály lze přiřadit k několika postavám, Justice Straussové, Jeromu Squalorovi, nebo Jacquesovi Snicketovi. Než sourozenci zjistí pravou osobu skrývající svou identitu pod těmito iniciály, způsobí jejich nevědomost mnoho zmatení. Není ani jasné, zda se opravdu jedná o jednu z uvedených postav. Tuto zkratku může používat samozřejmě ještě mnoho dalších osob, nejen dobrých, ale i nečestných.

Hlavním nejasným motivem v ohledu interpretace jeho významu je zkratka názvu ústřední organizace. V českém překladu se jedná o zkratku D.P., která je během vývoje událostí interpretována mnoha způsoby. V anglické verzi se jedná o název V.F.D.

D.P. je nejprve interpretováno jako označení „Dědiny ptactva“ (the Village of fowl devotees). Později se zkratky užívá k označení „Dobrovolných požárníků“ (Voluunteer Fire Department) a název této organizace je chápán především jako

[22] SNICKET, Lemony. *Řada nešťastných příhod: Předposlední utkání*. V Praze: Egmont, 2006, s. 125

[23] SNICKET, Lemony a Brett HELQUIST. *The Penultimate Peril* [online]. 1st ed. New York: HarperCollins, c2005, 353 p. [cit. 2015-04-25]. ISBN 978-006-0296-438. Dostupné z: http://www.ulozto.sk/xuxrLW9/lemony-snicket-series-of-unfortunate-events-12-thepenultimateperil-pdf, s. 44

označení dobrovolných hasičů. Pravý název organizace je sice s tímto označením totožný, ale význam sousloví a úloha celé organizace jsou poněkud odlišné. Organizace „Dobrovolných požárníků“ totiž požáry nejen hasí, ale často je také zakládá. Motiv ohně, stejně jako symbol oka, je s touto organizací často spojován.

S dalším významem zkratky D.P. se čtenář setká v *Zákeřné nemocnici (The Hostile Hospital),* kdy ji používají „Dobrovolní pomocníci“ (the Volunteer Fighting Disease) nemocnice. Později lze iniciály zaměnit za název „Doliny průvanu“ (the Valley of Four Drafts), „Dveří písmáků“ (the Vernacularly Fastened Door) či označení „Detektivních pátračů“ (the Volunteer Feline Detectives).

Při prvním setkání s Quiqleym se děti snaží zjistit, zda je Quigley jejich přítel či nepřítel. Tohoto poznání dosáhnou pomocí užívání sousloví, která mají stejná počáteční písmena právě jako zkratka D.P. Díky tomu je výčet všech použitých významů pro tyto iniciály velice rozsáhlý.

6.3 Hotel Rozuzlení

Mnohoznačnost v příběhu dále zvýrazňuje „hotel Rozuzlení“, který je postaven na kraji jezera, v němž se zrcadlí jeho odraz. Název hotelu a čísla pater jsou na budově napsána zrcadlově, aby odraz hotelu v jezeře působil jako reálná stavba, zatímco hotel samotný má působit jako odraz na vodní hladině. K dosažení ještě dokonalejší iluze je skutečná budova hotelu porostlá speciálním druhem leknínů, aby při pohledu na hotel a jeho odraz opravdu došlo k oklamání pozorovatele. Toto záměrné uspořádání však neplní pouze funkci estetickou, ale rovněž v sobě skrývá tajemství. Odraz v jezeře má totiž chápavému jedinci prozradit, že skutečný hotel, tedy jeho celá historie, se ukrývá pod vodní hladinou, kde se nachází knihovna se všemi důležitými záznamy.

Tato vlastnost hotelu může přemýšlivého čtenáře přivést k domněnce, že nejen v této knize, ale i ve skutečnosti podstatné informace nejsou čitelné na první pohled, ale skrývají se kdesi hloub, pod povrchem. Objevení pravé povahy těchto informací a proniknutí pod jejich ochranný štít pak závisí pouze na schopnostech jedince. Tato skrytost informací nesouvisí pouze s poznatky o chodu světa, s politickými či ekonomickými neznámými, ale týká se i banálnějších problémů z každodenního života obyčejného jednotlivce.

7 Tajemné motivy nejasné i rozluštěné

V této kapitole bude pozornost věnována četným tajemstvím a záhadným motivům, z nichž některé jsou rozluštěné, a jiné zůstávají stále nepoznané.

7.1 Všudypřítomné oko

Vůbec prvním tajemným motivem, se kterým se čtenář v Handlerově sérii setkává je motiv vytetovaného oka na kotníku hraběte Olafa. Děti v několika počátečních dílech odhalují Olafovu totožnost právě podle tohoto znamení, aniž by znaly jeho hlubší význam. Později, po odhalení existence „Dobrovolných požárníků", zjišťují, že toto tetování „nezdobí" pouze kotník hraběte Olafa, ale že je jím označeno i mnoho dalších osob včetně jejich vlastních rodičů.

Proč je k označení členů organizace použito právě oko, můžeme uhodnout z několika vlastností tohoto symbolu. Za prvé podle častého rčení „oko, do duše okno", jehož význam je více než patrný. Když se zahledíme někomu do očí, můžeme podle jeho reakcí uhodnout jeho záměry či povahu. Uhnutí pohledem by naznačilo neupřímnost či nerovnost charakteru, zatímco přímý pohled do očí často značí zájem, upřímnost, ale v některých situacích rovněž výzvu.

Typičtější vlastnost daného symbolu spočívá v jeho všudypřítomnosti. Skutečnost, že sourozenci na oko neustále narážejí v nových nečekaných situacích a objevují ho i tam, kde by ho nečekali (např. u svých rodičů či Ishmaele), ukazuje na spojitost s Orwellovým Velkým bratrem, který je všude a vše vidí. Oko označující stoupence D.P. je rovněž přítomno u všech podstatných událostí a jeho přítomnost hraje v celém příběhu značně důležitou roli.

Toto oko se vyskytuje také jako hlavní prvek v Olafově domě a zdobí jeho okna i všemožný nábytek. Lze se domnívat, že nejen hrabě, ale i jiní členové organizace či dokonce samotní sourozenci měli dům prostoupený tímto prvkem. Pravdu o domu Baudelairových nikdy nezjistíme, protože děj příběhu se odehrává v době, kdy je dům nenávratně zničen. Dalo by se říci, že také dům tety Josephine v sobě skrýval symbolické oči. Roli oka mohl zaujímat nejvýznamnější prvek Josephinina domu, široké okno, protože okna domů je možné vnímat jako oči, které vše pozorují. Širokým oknem tety Josephine se dalo pozorovat celé okolí a hledět daleko přes „Slzavé jezero".

Jak již bylo předesláno, motiv oka se vyskytuje i ve tvaru ordinace doktorky Orwellové a tento způsob použití zmíněného symbolu potvrzuje jeho důležitost.

Využití oka jako symbolu označujícího Olafovu ponorku na podvodním sonaru ukazuje na fakt, že toto symbolické oko je opravdu všudypřítomné. Nejen, že se objevuje na souši, v budovách, ale jeho existence je rozšířena i v podvodním prostoru.

Toto znamení však v sobě nese i jiné tajemství, které je dětmi odhaleno. Ukrývá v sobě totiž iniciály názvu organizace D.P. a je tvořeno z těchto dvou (v originále ze třech) písmen.

7.2 Motiv otazníku

Na stejném sonaru jako v případě symbolu oka sourozenci poprvé spatří také záhadný motiv otazníku, který je jim vysvětlen jako takové zlo, jež je lepší vůbec neznat. Nakonec se sourozenci dozvědí, co onen záhadný otazník znamená, ale již nepřijdou na to, co s sebou toto tázací znaménko přináší. Zjišťují pouze, že se jedná o tzv. „Velkou neznámou“ (the Great Unknown), která byla již dříve zmíněna v souvislosti se zmizením rodiny Quagmireových a Widdershinsových.

Použití tohoto symbolu je velmi příhodné, protože v životě jednotlivce i v průběhu dějin celé společnosti se objevují mnohé otázky. Ať už se týkají každodenních povinností, běžných problémů, rozporů či malicherností, nebo ať se jedná o otázky existenciální či zahrnující celosvětové problémy, otázky směřované do budoucnosti či otázky z dob minulých, všechny jsou vždy zakončeny tázacím znaménkem. Nejinak je tomu i u nejasných záležitostí Snicketova příběhu, jeho hrdinů i celé společnosti, v níž žijí.

Snicket svou „Velkou neznámou“ poukazuje na přítomnost nejistoty nejen ve fiktivním světě, ale i v tom opravdovém. Neznámo zasahuje do všech životů a stejně jako tajemství v *Řadě nešťastných příhod* nikdy nekončí, protože žádný člověk není schopen rozluštit všechna tajemství týkající se jeho života, natož záhady týkající se celého světa. Nikdo nemůže s jistotou říci, jaká bude jeho budoucnost. Můžeme sice předvídat jisté události pomocí intuice i „selského“ rozumu, ale nikdy tyto vize či předtuchy nebudeme mít potvrzeny, dokud k nim v životě opravdu nedospějeme.

7.3 Cukřenka

Motiv cukřenky se vyskytuje v sérii od její poloviny až do konce. Jedná se o zásadní předmět pro obě zápolící strany, které po cukřence usilovně pátrají. Dozvídáme se, že tato nádoba hrála důležitou roli již v minulosti a její úloha přetrvává až do přítomnosti. Děti hledají cukřenku již od jejich pobytu v „Nedílném pohoří“ (the Mortmain Mountains) a jejich takřka detektivní činnost nekončí ani v několika následujících dílech. Na dobré cestě jsou sourozenci v 11. dílu, kde zjistí, že cukřenka je nejspíše ukrytá v „Gorgonské sluji“ (the Gorgonian Grotto). Jejich putování však ani zde nekončí, neboť cukřenka byla z tohoto místa odnesena nedlouho před jejich příchodem. Baudelairovi jsou tedy nuceni vydat se na další cestu po stopách cukřenky a toto putování je zavede až do „hotelu Rozuzlení“. Tam se pátrání věnuje mnoho hostů hotelu, avšak jejich hledání je opět marné.

Tato honba lidí za tajemným předmětem, o kterém kolují příběhy, ale mnoho lidí ho ve skutečnosti nespatřilo, připomíná lidskou touhu po úspěchu. Lidé neustále usilují o získání dobrého vzdělání, dobře placené práce, vlastního majetku a osobního úspěchu a zapomínají na mnohem důležitější věci, často obyčejné, jako je porozumění, láska a radost z každodenních maličkostí, které život přináší. Avšak s dosažením jednoho cíle naše uspokojení nepřichází, radost z úspěchu brzy pomine a my se opět vydáváme na cestu hektického ziskuchtivého života. Stejně jako reální lidé, i hrdinové Snicketova příběhu se neustále snaží o získání cukřenky, která v tomto případě zastupuje všechny vyjmenované cíle. Nalezení cukřenky by však také nepřineslo mnoho uspokojení. Proč je cukřenka v příběhu tolik důležitá, se čtenář nedozví a nezjistí ani to, co natolik významného v sobě cukřenka ukrývala. Možná v sobě neskrývala žádný předmět a její získání tedy nebylo významné, protože pouze symbolizovala lidskou touhu po úspěchu a nekonečné pachtění se za dosažením nepodstatného cíle.

7.4 Tajné chodby, šifry a kódy

Snicketův příběh obsahuje také velké množství tajných míst, jako jsou tajné podzemní chodby, jeskyně či knihovny. Neméně důležitou roli hrají tajné kódy na dveřích či šifry, s nimiž se sourozenci střetávají.

V *Nouzovém výtahu* děti zjišťují, že jedna z tajných chodeb dokonce vedla z jejich vlastního domu k domu č. 667 na „Temné třídě“ (Dark Avenue). Všechny tajné

průchody propojují buď domy, nebo jeskyně, sluje či podzemní místnosti a vznikaly proto, aby mohly být využívány členy „Dobrovolných požárníků“. Děti na tyto chodby stále narážejí při svých cestách a často je překvapí, jak vynalézavě jsou tyto cesty navrženy. Za zmínku stojí chodba vedoucí z „hotelu Rozuzlení“ k tajné podzemní knihovně, vedené Deweym a uchovávající veškeré záznamy o lidských prohřešcích a křivdách. Další důležitá chodba vede do horského ústředí D.P. či k domu strýčka Montyho. Lze se domnívat, že všichni členové organizace používali tajné chodby, či je dokonce vybudovali od svých vlastních domů, tak jako právě strýček Monty či rodiče Baudelairovi.

Jak již bylo zmíněno, sirotci se setkávají i se značným množstvím kódů a šifer a dokonce se je sami naučí používat. Nejčastější z nich je šifra na obalech potravin. S vědomím, že lidé nečtou etikety na potravinách, začali členové D.P. psát mezi jednotlivé přísady nesouvisející slova, ze kterých se skládá jejich tajná zpráva. Další takovou šifrou je tzv. „Dosazovací pravidlo“ (Verse Fluctuation Declaration), které používá básně dříve zmíněných autorů (T. S. Eliot, C. S. Lewis) a místo některých slov dosadí slova tajné zprávy. Klíč k této hádance jsou opět schopni rozluštit pouze sečtělí lidé a podle toho, komu je zpráva adresována, se rovněž vybírá autor básně. Tím se má opět dosáhnout zamezení nesečtělým a tedy špatným lidem, aby kód rozluštili. Jediný problém tohoto dorozumívání spočívá v tom, že obě skupiny rozkolu k němu používají stejné prostředky, a není pro ně tedy těžké přijít na správný klíč k řešení.

Zajímavá je i skutečnost, že název této šifry v sobě ukrývá, tak jako mnoho dalších názvů, zkratku D.P., a tedy i odkaz na stejnojmennou organizaci.

Tajné šifry a kódy vzbuzují myšlenky na světové boje a rozepře, a to především na druhou světovou válku, ve které hlavní roli v posílání válečných zpráv hrálo jejich zakódování před nepřítelem. Hlavní úlohu v šifrování zpráv měli stroje a nejdůležitějším z nich byl pravděpodobně stroj zvaný Enigma, jehož kódování bylo dlouhou dobu považováno za neprolomitelné. Nemožnost rozluštit fungování Enigmy však byla pravdivá jen částečně. Kódy tvořené tímto strojem byly pro člověka samotného nerozluštitelné, ale lidé byli schopni sestrojit podobný přístroj na dešifrování, a tím vyvrátili domněnku o nemožnosti dekódování Enigmy. Na tuto mylnou představu později doplatilo nacistické Německo. V *Řadě nešťastných příhod* se však mnohokrát šifrovací přístroje nepoužívají a je tedy velice jednoduché zjistit obsah zpráv protivníků.

7.5 Tajemství knihoven

Velice důležitým motivem celé série jsou knihovny, protože zaujímají důležitou úlohu zdroje poznání. Právě v knihovnách je velmi často nalezeno řešení prekérních situací, do nichž se sourozenci dostávají. O knihách a knihovnách se jedná v každé jednotlivé knize této ságy, ať už jde o herpetologickou knihovnu strýčka Montyho, knihovnu rodičů, knihovnu s právnickými dokumenty v domě soudkyně Straussové, či knihovnu „mizerovské pily“ obsahující pouze tři knihy. K nalezení východiska ze složité situace není počet knih či jejich zaměření důležité, protože sourozenci Baudelairovi jsou schopni nalézt řešení v jakékoli knize.

Knihovny jsou nejdůležitější pro Klause, jelikož jeho nadání spočívá právě ve čtení knih. On sám by mohl být dokonce přirovnán k živoucí knihovně, protože míra jeho vědomostí je opravdu značná a pro dítě jeho věku netypická.

Je zajímavé, že „hotel Rozuzlení“ používá stejný systém řazení pokojů i jednotlivých kusů nábytku jako knihovní katalogy. Jednotlivá podlaží jsou tedy určena například hudebníkům, a pokojům v tomto patře je přiřazeno číslo, jímž se v katalogu knihovny označuje oddělení hudebních knih. Pokud se člověk vyzná v knihovně, pak pro něho systém hotelu nepředstavuje žádný problém, avšak orientovat se v knihovně bez katalogu dokáže málokdo.

8 Závěr

Cílem této práce bylo komplexně postihnout problematiku tajemství v *Řadě nešťastných příhod* amerického spisovatele Daniela Handlera píšícím pod pseudonymem Lemony Snicket a analyzovat symboliku konkrétních motivů.

Jednotlivé knihy série byly vydávány od roku 1999 do roku 2006. Ale přesto, že je tato série u čtenářů oblíbená, nelze říci, že by byla příliš rozšířená a všeobecně známá. Lze předpokládat, že příběh dětí Baudelairových byl v době jeho vzniku zastíněn nástupem komercionalizovanějšího příběhu o Harry Potterovi, z něhož se v té době stal opravdový „trhák". Handlerův příběh je však neméně zdařilý. I přes absenci „potterovských" pohádkových prvků, jako jsou kouzla a čáry či bájná zvěř, v něm nalezeme velký počet poutavých motivů. Lze dokonce říci, že Handler k vytvoření fiktivního světa využívá zajímavější metody než J. K. Rowlingová. Jeho příběh je vystavěn na poli intertextuálních souvislostí, využívá černý humor a absurditu motivů a často skrze postavu Lemony Snicketa oslovuje své čtenáře. S nadsázkou se je snaží odradit od přečtení této série a od začátku naznačuje, že příběh neskončí typickým „happy endem". Handler však zároveň čtenáře nabádá k četbě knih a svými odkazy na jiné literáty podporuje čtenářovo vědomí o důležitosti literatury.

Řada nešťastných příhod svou složitostí, počtem postav, rozsahem i mírou tajuplných prvků značně převyšuje dobové výtvory dalších autorů. Motiv tajemství je v celé sérii velmi důkladně propracován a je až obdivuhodné, s jak velkým množstvím hádanek se v tomto díle setkáme. Zajímavé je, že s rozluštěním nějaké záhady se čtenářova nevědomost jen dále prohlubuje, protože vzápětí vyvstávají nové otázky. Tyto nejasnosti, s nimiž hrdinové i čtenář musejí zápolit, se týkají především otázek lidské existence, smyslu života a především podstaty lidské povahy. Hlavní nejistotu pociťuje čtenář v souvislosti s motivací postav ke špatným činům, ale i s jejich důvody ke konání dobrých skutků. Čtenář si není jist, proč se některé postavy chovají podle společenských pravidel a proč některé naopak tato pravidla porušují. Najevo vychází, že dobré činy několika jednotlivců nemohou vyvážit zkaženost celé společnosti. Lidé jsou již tak „prohnilí", že jediná možnost, jak lidstvo zachránit, spočívá v jeho celkovém obrození a v jeho naprosté změně. Jedině děti by poté měly zasloužený nárok na život v nové spolčenosti, což opravdu nastane, protože jen ony se chovají dobře. I přesto, že se někdy ocitly v situaci, která je přinutila k nedůstojnému činu, si zachovávají jasný rozum a svou nevinnost. Většina činů, kterých sourozenci litují, nebyla způsobena jimi

samotnými, ale mají ji na svědomí buď ničemové jako hrabě Olaf, nebo neschopní dospělí. Při řešení takových situací, jako je např. Olafův útok na Deweyho, měli zasáhnout dospělí, kteří jsou kompetentní. Zabránit nehodě se nicméně pokusily jedině děti. Od nich se však takové schopnosti nemohou žádat již z podstaty, že jsou pouze dětmi a ty ještě nemají potřebné zkušenosti a hlavně fyzickou sílu k řešení takto vyhrocených konfliktů.

Vzhledem k vlastnostem hlavních hrdinů můžeme vyvodit závěr, že autor obdivuje čtenářskou zdatnost a nachází zalíbení také ve vědě a technice, což je patrné z častého popisu technických vynálezů, přírodních jevů či fyzikálních zákonů.

Handlerova série pro své pochopení vyžaduje čtenáře s poměrně širokým rozsahem vědomostí a není proto příliš vhodná pro čtenáře lačnícího pouze po zkrácení dlouhé chvíle. Tato série předpokládá čtenářův zájem o řešení každodenních problémů, ale i jeho zájem o filozofické či existenciální otázky, jimiž se autor hojně zabývá. Stejně jako v reálném světě se v *Řadě nešťastných příhod* objevuje množství informací, jež se skrývají kdesi pod povrchem, a jedinec se musí velmi snažit, aby pronikl pod jejich ochranou slupku. Tyto utajené či zastřené informace se mohou týkat jak života jednotlivce a jeho každodenních problémů, tak chodu celé společnosti a dokonce i celého světa. Proniknout do všech tajů světa však není souzeno nikomu z nás a ani sourozenci Baudelairovi nenaleznou odpovědi na všechny své otázky.

9 Seznam použitých pramenů

Primátní literatura:

SNICKET, Lemony. *Řada nešťastných příhod: Konec*. 1. vyd. Ilustrace Brett Helquist. V Praze: Egmont, 2007, 366 s. ISBN 978-80-252-0650-8.

SNICKET, Lemony. *Řada nešťastných příhod: Ledová stěna*. 1. vyd. Ilustrace Brett Helquist. V Praze: Egmont ČR, 2004, 366 s. ISBN 80-252-0039-6.

SNICKET, Lemony. *Řada nešťastných příhod: Masožravý lunapark*. 1. vyd. Ilustrace Brett Helquist. Praha: Egmont ČR, 2004, 300 s. ISBN 80-718-6967-8.

SNICKET, Lemony. *Řada nešťastných příhod: Nouzový výtah*. 1. vyd. Ilustrace Brett Helquist. V Praze: Egmont ČR, 2002, 277 s. ISBN 80-718-6768-3.

SNICKET, Lemony. *Řada nešťastných příhod: Ohavná pila*. 1. vyd. Překlad Petr Hejný. Ilustrace Brett Helquist. Praha: Egmont ČR, 2002, 210 s. ISBN 80-718-6700-4.

SNICKET, Lemony. *Řada nešťastných příhod: Ponurá sluj*. 1. vyd. Ilustrace Brett Helquist. V Praze: Egmont, 2005, 345 s. ISBN 80-252-0183-X.

SNICKET, Lemony. *Řada nešťastných příhod: Předposlední utkání*. 1. vyd. Ilustrace Brett Helquist. V Praze: Egmont, 2006, 362 s. ISBN 80-252-0394-8.

SNICKET, Lemony. *Řada nešťastných příhod: Strohá akademie*. 1. vyd. Překlad Petr Hejný. Ilustrace Brett Helquist. Praha: Egmont ČR, 2002, 243 s. ISBN 80-718-6748-9.

SNICKET, Lemony. *Řada nešťastných příhod: Široké okno*. 1. vyd. Překlad Petr Hejný. Ilustrace Brett Helquist. Praha: Egmont ČR, 2001, 235 s. ISBN 80-718-6184-7.

SNICKET, Lemony. *Řada nešťastných příhod: Temné terárium*. 1. vyd. Překlad Petr Hejný. Ilustrace Brett Helquist. V Praze: Egmont ČR, 2001, 201 s. ISBN 80-718-6619-9.

SNICKET, Lemony. *Řada nešťastných příhod: Zákeřná nemocnice*. 1. vyd. Překlad Petr Hejný. Ilustrace Brett Helquist. Praha: Egmont ČR, 2003, 260 s. ISBN 80-718-6861-2.

SNICKET, Lemony. *Řada nešťastných příhod: Zlý začátek*. 1. vyd. Překlad Eva Brdičková, Alena Benešová. Ilustrace Brett Helquist. V Praze: Egmont ČR, 2001, 167 s. ISBN 80-718-6600-8.

SNICKET, Lemony. *Řada nešťastných příhod: Zpustlá vesnice*. 1. vyd. Ilustrace Brett Helquist. V Praze: Egmont ČR, 2002, 266 s. ISBN 80-718-6808-6.

Elektronické knihy:

SNICKET, Lemony a Brett HELQUIST. *The Austere Academy* [online]. 1st ed. New York, NY: HarperCollins, 2000, 221 p. [cit. 2015-04-25]. ISBN 00-602-8888-4. Dostupné z: http://www.ulozto.sk/xhjb7BB/lemony-snicket-series-of-unfortunate-events-05-theaustereacademy-pdf

SNICKET, Lemony a Brett HELQUIST. *The Bad Beginning* [online]. 1st ed. New York: HarperCollins Publishers, 1999, 162 p. [cit. 2015-04-25]. ISBN 00-644-0766-7. Dostupné z: http://www.ulozto.sk/xAHnqwy/lemony-snicket-series-of-unfortunate-events-01-thebadbeginning-pdf

SNICKET, Lemony a Brett HELQUIST. *The Carnivorous Carnival* [online]. 1st ed. New York: HarperCollins, 2002, 286 p. [cit. 2015-04-25]. ISBN 00-602-9640-2. Dostupné z: http://www.ulozto.sk/xYCzvxx/lemony-snicket-series-of-unfortunate-events-09-thecarnivorouscarnival-pdf

SNICKET, Lemony a Brett HELQUIST. *The End* [online]. 1st ed. New York: HarperCollins, c2006, 324, 13 p. [cit. 2015-04-25]. ISBN 978-006-4410-168. Dostupné z: http://www.ulozto.sk/xJ1HQWG/lemony-snicket-series-of-unfortunate-events-13-theend-pdf

SNICKET, Lemony a Brett HELQUIST. *The Ersatz Elevator* [online]. New York: HarperCollins Publishers, 2001, 259 p. [cit. 2015-04-25]. ISBN 00-602-8889-2.

Dostupné z: http://www.ulozto.sk/xaZpVaE/lemony-snicket-series-of-unfortunate-events-06-theersatzelevator-pdf

SNICKET, Lemony a Brett HELQUIST. *The grim grotto* [online]. 1st ed. New York: HarperCollins, c2004, 323 p. [cit. 2015-04-25]. ISBN 00-602-9642-9. Dostupné z: http://www.ulozto.sk/x67nqwy/lemony-snicket-series-of-unfortunate-events-11-thegrimgrotto-pdf

SNICKET, Lemony a Brett HELQUIST. *The Hostile Hospital* [online]. New York: HarperCollins Publishers, 2001, 255 p. [cit. 2015-04-25]. ISBN 00-662-3919-2. Dostupné z: http://www.ulozto.sk/xppfSoL/lemony-snicket-series-of-unfortunate-events-08-thehostilehospital-pdf

SNICKET, Lemony a Brett HELQUIST. *The Miserable Mill* [online]. 1st ed. New York, N.Y.: HarperCollins Publishers, 2000, 194 p. [cit. 2015-04-25]. ISBN 00-644-0769-1. Dostupné z: http://www.ulozto.sk/xqPjq2J/lemony-snicket-series-of-unfortunate-events-04-themiserablemill-pdf

SNICKET, Lemony a Brett HELQUIST. *The Penultimate Peril* [online]. 1st ed. New York: HarperCollins, c2005, 353 p. [cit. 2015-04-25]. ISBN 978-006-0296-438. Dostupné z: http://www.ulozto.sk/xuxrLW9/lemony-snicket-series-of-unfortunate-events-12-thepenultimateperil-pdf

SNICKET, Lemony a Brett HELQUIST. *The Reptile Room* [online]. 1st ed. New York: HarperCollins Publishers, 1999, 190 p. [cit. 2015-04-25]. ISBN 00-644-0767-5. Dostupné z: http://www.ulozto.sk/xoaVGPd/lemony-snicket-series-of-unfortunate-events-02-thereptileroom-pdf

SNICKET, Lemony a Brett HELQUIST. *The Slippery Slope* [online]. 1st ed. New York: HarperCollins, 2003, 337 p. [cit. 2015-04-25]. ISBN 00-602-9641-0. Dostupné z: http://www.ulozto.sk/xCrdRLf/lemony-snicket-series-of-unfortunate-events-10-theslipperyslope-pdf

SNICKET, Lemony a Brett HELQUIST. *The Vile Village* [online]. New York: HarperCollins, 2001, 256 p. [cit. 2015-04-25]. ISBN 00-602-8890-6. Dostupné z: http://www.ulozto.sk/xB7YfXX/lemony-snicket-series-of-unfortunate-events-07-thevilevillage-pdf

SNICKET, Lemony a Brett HELQUIST. *The Wide Window* [online]. New York: HarperTrophy, c2000, 214 p. [cit. 2015-04-25]. ISBN 00-644-0768-3. Dostupné z: http://www.ulozto.sk/xyLXF12/lemony-snicket-series-of-unfortunate-events-03-thewidewindow-pdf

Sekundární literatura:

BOTTING, Fred. *Gothic*. New York: Routledge, 1996, 201 p. ISBN 04-150-9219-1.

HODROVÁ, Daniela. *Román zasve□cení*. Vyd. 1. Jinoc□any: H, 1993, 230 p., [16] p. of plates. Ars poetica (Jinoc□any, Czech Republic), sv. 2. ISBN 80-857-8734-2.

STŘÍBRNÝ, Z. *Dějiny anglické literatury (1)*. Praha: Academia, 1987.

ŠKLOVSKIJ, Viktor. *Teorie prózy*. 3. vyd., V nakl. Akropolis 1. Praha: Akropolis, 2003, 287 s. ISBN 80-730-4026-3.

Internetové zdroje:

A Series of Unfortunate Events. In: *Wikipedia: the free encyclopedia* [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2001- [cit. 2015-04-12]. Dostupné z: http://en.wikipedia.org/wiki/A_Series_of_Unfortunate_Events

C. Auguste Dupin. In: *Wikipedia: the free encyclopedia* [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2001- [cit. 2015-04-10]. Dostupné z: http://en.wikipedia.org/wiki/C._Auguste_Dupin

Nero. In: *Wikipedia: the free encyclopedia* [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2001- [cit. 2015-04-10]. Dostupné z: http://cs.wikipedia.org/wiki/Nero

The Miserable Mill. In: *Wikipedia: the free encyclopedia* [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2001- [cit. 2015-04-10]. Dostupné z: http://en.wikipedia.org/wiki/The_Miserable_Mill

The Wide Window. In: *Wikipedia: the free encyclopedia* [online]. San Francisco (CA): Wikimedia Foundation, 2001- [cit. 2015-04-12]. Dostupné z: http://en.wikipedia.org/wiki/The_Wide_Window